

Марта МОСКАЛЮК

аспірантка ЛНАМ

ОБРАЗНО-СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ТА ПРОБЛЕМА КОЛЬОРУ В МАЛЯРСЬКІЙ СЕРІЇ ВІКТОРА МОСКАЛЮКА “СІЛЬСЬКІ МОТИВИ”

***Анотація.** У статті проаналізовано творчість львівського живописця Віктора Москалюка, для якої характерна низка новаторських ідей, зокрема, відображених у малярській серії “Сільські мотиви”. Комплексний аналіз живописних полотен В. Москалюка виявив, що у його роботах домінує філософський підтекст, який диктує колористику, композиційну будову, узагальнення образів і технічні прийоми. У цій серії символіка малярства В. Москалюка набуває рис художнього методу. Митець відштовхується від початкової основи реалістичного мотиву і використовує його для нових змістовних і монументально-декоративних завдань.*

***Ключові слова:** новація, колористика, композиційна будова.*

Стан сучасної мистецтвознавчої науки дозволяє з нових позицій розглядати українське мистецтво, стилістику, жанрову різноманітність, еволюцію творчості митців, процес створення новітніх концептуальних моделей, спрямованих на національну, історичну, просторову самоідентифікацію. Фундаментального значення в галузі образотворчого мистецтва набуває поняття “творчий метод”, який допомагає розкрити механізм зв’язку таланту й світогляду художника, а також механізм загального процесу історичного розвитку мистецтва. З цієї точки зору показовою є творчість Віктора Москалюка, якому вдалося переосмислити досягнення образотворчого мистецтва попередніх десятиліть і створити власний стиль у малярстві.

Картини В. Москалюка зберігаються в багатьох приватних колекціях в Україні та за кордоном. Талант майстра виявився у своєрідній стилістичній концепції малярства, що втілюється за законами декоративності, умовності, гармонії, ритмічного взаємозв’язку форм і колірних співвідношень. Творча манера В. Москалюка сформувалася в контексті розвитку сучасного європейського мистецтва й водночас є глибоко національною, поєд-

нує традицію та новацію. У першу чергу, це виявляється в трактуванні образів, у специфіці стилю художника. Так, трактування фігури звернено до національних традицій, виразно розставлені акценти — усе це витворює самотність кожної картини.

Проблеми вивчення та аналізу творчого доробку В. Москалюка досі не було присвячено спеціального дослідження. Хоча в окремих статтях сучасних українських дослідників мистецтва бачимо намагання розкрити певні аспекти творчості митця [1-3]. Проте, це лише короткий огляд його творчого мислення, що дозволяє зрозуміти необхідність ґрунтовного вивчення живописних полотен В. Москалюка в контексті провідних мистецьких тенденцій кінця ХХ — початку ХХІ ст.

Наприкінці ХХ ст. художнє життя Львова швидко набуло нових форм. Завдяки можливостям, які відкрилися перебудовою, напруження творчих сил, що раніше вимушено перебували в андеґраунді, вибухає численними приватними ініціативами. Саме тоді виникають різноманітні мистецькі організації, художники починають виходити на європейську мистецьку арену. Серед них був і В. Москалюк, який активно брав участь у діяльності Клубу українських митців, і як один з перших львівських живописців почав виставляти свої твори за кордоном, власне тому ми й наголошуємо на доцільності дослідження. Актуальність статті полягає в тому, що вперше проаналізовано творчі пошуки В. Москалюка в контексті колористичних експериментів у серії “Сільські мотиви”.

Мета роботи — проаналізувати художній метод малярської серії В. Москалюка, оскільки тематичний цикл “Сільські мотиви” якнайповніше розкриває образно-стилістичні особливості малярства художника.

Народився Віктор Москалюк 1958 р., 1973 р. став студентом Львівського училища прикладного мистецтва ім. І. Труша, а згодом і Львівського державного інституту прикладного і декоративного мистецтва.

Уже 1988 р. відбувається його перша персональна виставка в залах Спілки художників у Львові, відтак В. Москалюк регулярно бере участь у всіх найпомітніших групових виставках у Львові, в Україні, зокрема у “Львівському осінньому салоні”,

та виходить зі своїми полотнами за межі України. Це, зокрема, Росія (Москва), Польща (Бельско-Бяле, Гданськ), Югославія (Белград), Німеччина (Мюнхен, Бонн, Аахен), Чехія (Прага), Канада (Торонто).

Насамперед слід наголосити, що Віктор Москалюк як майстер, який тримає руку на пульсі сучасного європейського постмодерного стильового руху, у своїй творчості перебуває в межах абстрактно-концептуальної мистецької парадигми, водночас дотримуючись майже графічної фігуративності в композиційних структурах. Задуми розробляються в більших чи менших циклах, що не заперечують один одного, а наче доповнюють, урізноманітнюють, збагачують манеру; цикли різняться “сюжетно”, кольоровою гамою, композиційно. Тому спостерігаємо таке багате розмаїття “сюжетів” — від історичних батальних сцен і образів до образів сучасників — бандуристок чи сільських музик. Історичний цикл чи не найвиразніший, характерний знахідками вельми оригінальними знахідками, багатий філософськи, навіть наповнений певним ідеологічно-смісловим змістом.

Львівські мистецтвознавці неоднозначні в аналізуванні творчості майстра, як і майстер неоднозначний у мистецьких пошуках, — незважаючи на візуальну єдність, пізнаваність його манери. Наприклад, Олесь Нога наголошує: “...творчість В. Москалюка можна розглядати як позачасовий експериментальний пошук. Позитивним моментом творчої манери художника є те, що вона, йдучи в загальному руслі сучасних мистецьких орієнтирів Європи та з її “інтернаціоналізмом”, є глибоко національною. Мається на увазі концепція створення образу, в якому еkleктично з’єднано кілька часово-просторових явищ, які в сукупності дають і сюжетність, і декоративність, і метафоричність, що досягається цілеспрямованим деформуванням реальності” [1, 39]. Роман Яців пише: “Картиною, в розумінні Віктора Москалюка, є живописний твір з повноцінною шкалою виражальних засобів. Іконографічно її не обов’язково повинна визначати якась сюжетна фабула, повинна лиш бути достатня сировина для встановлення внутрішнього образно-мотиваційного ладу. Це ключовий момент у підході до творчості даного

автора... В. Москалюк свою професійну працю націлив на коло сутніх питань людського життя в історичному розгортанні” [2, 51]. Любов Волошин зазначає: “Дуже цікаво і характеристично вирисовується творчість Віктора Москалюка, художника, наділеного яскраво вираженою оригінальністю образної творчої фантазії... Історичне минуле з являється на його полотнах у фантастичних, химерних кшталтах, як сюрреалістичний сон чи таємниче непізнавальне до кінця видіння...” [3, 8]

Отже, незважаючи на певні відмінності в трактуваннях, у принципі всі дослідники сходяться на тому, що творчість В. Москалюка оригінальна, на рівні сучасного європейського художнього мислення з виразними національними ознаками, заслуговує на пильну увагу як така, що заповнює певну нішу в загальному суголосі творчих манер, якої, здавалось би, вельми бракувало. А бракувало саме “історизму” на тлі навісності позачасовості. Віктор Москалюк переборов незбориме й дав “історизм”.

Ідея серії “Сільські мотиви” з’явилася ще наприкінці 1980-х рр. під впливом виходу серії книг “Церква в руїні”, в яких йшлося про зруйновані церкви, які досі стоять по селах Лемківщини, Гуцульщини. Цикл художник задумав присвятити дерев’яній архітектурі. Це не тільки зображення давніх церков і хат, це ще й старі кладки, млини, кузні. Центральною ідеєю цього циклу була невблаганність часу й цивілізації, руйнація традиційної архітектури. У центрі композиції — фактура деревини, уклад дощок, прориви світла, яскраві промені сонця, що падають через розбиті двері, а через них відкривається іконостас. Характерною була сірувато-коричнева гама. Цю серію художник малював упродовж 1987 — 1995 рр. Особливу увагу привертають роботи “Біля кузні”, “Сільська дівчина”, “Втомлений селянин”, “Селянська родина”, “На Гуцульщині”, “Сільський млин” тощо.

Композиція “Біля кузні” відтворює простий сільський мотив: ми бачимо поскладані колеса воза, уклад яких буде певний, дуже цікавий орнамент. Робота виконана в коричнево-вохристій гамі з акцентами світлих плям, що надають цьому творові динаміки.

Натомість “Селянська дівчина” видається дуже сумною за настроєм роботою. Зображена дівчина, яка сидить на возі, напевно, втомлена після важкої праці. Її світла фігура дуже чітко виділяється на темному тлі полотна. Подібною до неї є композиція “Втомлений селянин”: бачимо світлу постать селянина, який оперся на віз. Тут ми спостерігаємо менше кольорової розмаїтості (колорит зосереджений на вохристо-золотих відтінках) і віртуозне опрацювання наближеної колірної гами, що ґрунтується на використанні тонких відтінкових нюансів і чергуванні світлих і темних плям. “Селянська родина” немов завершує цикл, утворений разом з двома попередніми роботами. Тут ми вже бачимо сім’ю, навколишні елементи і настрої роботи залишаються попередніми. Центр композиції зміщений вправо, там ми і бачимо ці фігури. Колорит такий самий, як і в попередніх роботах.

На початку ХХІ ст. В. Москалюк повертається до теми “Сільських мотивів”, продовження серії — фігуративні роботи, в яких акцент перенесено на зображення людини та її справ — жінка з коромислом іде по воду, сіє, косить, жне, люди виконують таємничий обряд. Сюди належать роботи “Біля джерела”, “Весна”, “Сповідь”, “Ніч на Івана Купала” та ін.

Полотно “Ніч на Івана Купала” — це вертикальна багатофігурна композиція. Тут зображений давній язичницький обряд. Хлопці розпалюють вогнище, а дівчата вбирають Марену — живу гілку. Нічний пейзаж, дівчата й хлопці кудись прямують, їх освітлює місяць. Робота виконана в синьо-блакитних барвах, площина поділена ними.

Натомість “Ніч на Івана Купала — 2” — це багатофігурна фризова композиція, побудована на дуже видовженому форматі. Полотно починається зі світла й поступово переходить у глибоку темряву, зображені елементи чародійства. Деталі не мають прямого, конкретного значення, вони абсолютно абстраговані. Ритміка рук, ніг, голів, торсів, об’ємів, фігур творить певний орнамент.

Композиція “Сповідь” також належить до серії “Сільські мотиви”. Її можна потрактувати як відтворення духовного життя: зображена жінка, що сповідається в церкві. “Сповідь”

створена так, що кожна деталь, кожен відтінок і тон організують простір для акцентування постаті, яка перебуває в глибокій задумі на таїнстві сповіді. Композиція побудована на акценті яскраво-червоної драматичної лінії, яка перегукується з помахом червоного рукава, але не такого яскравого, ця лінія є умовною, однак сповнена глибоким формальним і смисловим значенням — розділяє композицію на дві частини: людину до й після сповіді, до й після гріха. Священника майже не видно, він сидить у сповідальниці, виділений темним силуетом на темному тлі, на нього падає тінь. Художник свідомо не акцентує на ньому уваги. Священника ніби немає, він перетворюється на символ виконання вищої волі.

Інтер'єр і предмети, що його наповнюють, намальовані натяками, розташовані в тіньовій партії та не впливають активно на глядача. Панує спокій, сконцентрованість, виваженість, таїна.

Близько десяти робіт цієї серії художник виконав у світлих тонах: білому, нюансах білого, з легким вкрапленням активніших холодних або теплих відтінків. Ці роботи є абсолютно світлі, у них майже немає контрасту, а якщо й є, то мінімальний.

Саме на нюансах білого кольору побудована композиція “Неділя”, де зображено двох людей, що їдуть верхи. Сам сюжет не має значення, головну роль відіграє настрій, створений колоритом наближених відтінків, грою нюансів. Дуже складно створити роботу за допомогою такого творчого методу, щоби вона не була розмита, розбілена й водночас залишалася дуже м'якою та делікатною.

Натомість колористика “Жнив” вражає експресією. Емоційні мазки та поєднання активних відтінків творять відчуття безперервного руху, а чистої білизни акценти надають твору смислового навантаження та напруги. Незважаючи на переважно холодну гаму кольорів, картина сприймається дуже тепло, для доповнення образу художник використовує накладання легких відтінків, а в певних фрагментах, щоби не відвертати увагу глядача від найважливішого, створює їх непомітними. Принцип композиції той самий, що в “Ночі на Івана Купала — 2”, традиційно одна фігура домінує.

У композиції “Тепла земля” зображена жінка, яка засіває

ниву. Робота побудована так, що зображення жіночої постаті розташоване в нижній частині видовженого вертикального полотна, а за нею простягається шлейф темного неба. Акцентом є чорна земля, на яку падають зернятка. Фігура жінки нереалістично-театралізована, адже художник не зобразив звичайну, земну спрацьовану жінку.

“Звичайний волинський мотив” — ще одна робота з цієї серії, на ній зображені орачі. Цей твір дуже узагальнений, незрозуміло, яка пора року, і, здається, вони не орють, про це свідчать постаті коней — вони зупинилися, один нахилив голову, пасеться. Друга пара коней також стоїть, вони театралізовані, орачі стоять за плугами. У колориті відчувається драма, своєрідний настрій в акцентах, у світловому контрасті та в тому темному диску сонця чи місяця на темній частині композиції. Картина виконана переважно в одній кольоровій плямі, за винятком орача, який зображений на темному тлі. Відчувається, що людина змучена, спрацьована, ніби падає на той плуг, не в змозі більше орати.

У полотні “Весна” ні за кольором, ні за зображенням весни нема. Це може бути рання весна, а швидше пізня осінь, отже назва символічна, вона вирізняється певною сутінковою колористичною харизмою, яка, приховуючи істинні відтінки, створює в глядача бажання розгадати цю колористичну загадку. М'яке освітлення легко ковзає лініями фігури, окреслюючи таким чином акцентовані фрагменти. Як і в попередніх творах, В. Москалюк і тут не забуває про акцент, і хоча він значно пасивніший, ніж у інших роботах, зате вміло активізує полотно.

Робота “Біла джерела” — це однофігурна статична композиція, дівчина з коромислом зображена так, ніби вона позує для художника. Динаміка з'являється тільки розкладкою кольорових плям, світло, що впало, займає четвертину полотна — решта все в тіньовій партії, яка розбита невеликими вкрапленнями, білками світла. Динаміку також вносить і коромисло, що прогинається під вагою відер з водою. Робота виконана в холодній гамі, з дуже делікатними, мінімальними, ошадними вкрапленнями тепла, ці акценти теплового перетворюються на символи надії, тепла, спокою, а холодні сірий, синій та блакит-

ний між собою контрастують.

Дотики червоною фарбою створюють настрої парадності: можливо, це неділя або ж свято. Відчувається, що дівчина одягнена у святковий національний стрій. Картина воскрешає давнину — це подія XIX ст., а може й пізніше: бо де ми зараз побачимо дівчину з коромислом?

Серія “Сільські мотиви” є національною — тут В. Москалюк зображає свій народ, його звичаї, традиції, вбрання, побут, повсякденну працю, яка трактована не як дійство, а як свято — не праця заради виживання. Художник малює або складні фризіві багатофігурні композиції, або зображає одну постать — це переважно жінка, яка виконує якусь роботу: сіє, жне, йде з коромислом. У кольоровому плані тут переважають глибокі холодні тони з незначним додаванням світлих і теплих барв, що зазвичай підкреслює драматизм серії.

Виявлення художнього методу є дуже важливою складовою стилістичного аналізу мистецького твору. Дійсність, яка в процесі художньої творчості стає суттєвим моментом змісту мистецтва, викристалізовується в особливі форми образного мислення художника, які ми називаємо художнім методом.

У серії “Сільські мотиви” спостерігаємо прагнення втілити опoетизований образ народного побуту, близький художньому методу романтизму. Саме цьому стилю характерне зображення одухотвореної та цілющої природи, увага до почуттів і природного в людині, але, що найважливіше, це інтерес до фольклору, історії та етнографії. Так і ця серія — це нагадування про минуле, про ті сюжети і образи, що навіки залишилися в минулому. Під час перегляду робіт у глядача складається враження, що він переглядає старі фотографії — кадри, на яких В. Москалюк увіковічнив селянську працю, архітектуру та побут.

Митець малює небо й землю, прості сцени з людського життя. Буденний спокій мотивів дозволив художникові зосередитися винятково на їхньому живописно-пластичному втіленні: він ніби прагнув створити синтетичні образні еквіваленти реальності. Людське життя є загадковим, цій загадковості відповідає мудра казка про життя, яку й творить художник. В. Москалюк знаходить підтвердження тому, що гармонія між людиною та

природою є можливою. Якими б типовими та схематичними не були людські образи в картинах художника, стан людської душі та стан природи завжди звучать в унісон. Люди на картинах серії прислухаються до себе, до природи, одне до одного. На полотнах живописця повільно розгортається життя, воно тече — здійснюється, як священний ритуал, як пісня відвіку.

Джерело освітлення в полотнах серії “Сільські мотиви” переважно, як у іконописі, невизначене, найчастіше — це світло розсіяне. Неконкретність освітлення відповідає невизначеному моменту дії: буття землі та людей живописець передає у сповільненій течії життя. Людина — це частина світобудови, вона не протиставляється природі, вона живе природними ритмами. Важливим фактором композиційної організації образу є виділення паралельних просторових планів. Паралельно до площини картини розташовуються людські постаті, фігури коней, вони взаємодіють з поверхнею полотна, не заглиблюються у тло, просторовість художник м'яко переводить у площину.

Миттєве “тепер” — як коштовний спомин, не забувається, не проходить. Ці хмари, які з'явилися над пагорбами, ця дівчина з коромислом, яка одного разу пронесла тут воду, залишилися у людській душі назавжди. Таке “тривання” часу, яке підкреслюється сповільненими рухами людини, тягучим плином часу, дозволяє асоціативно розширити зображуване, наповнити його емоційно. Фізично В. Москалюк дивиться на світ здалеку, але духовно йому весь світ є близьким, а мить триває вічно. Таке народження образу втілене в самому ставленні митця до площини картини, до матеріалу свого мистецтва. Митці зводять лінійну характеристику простору до мінімуму, нівелюють перспективні ефекти. Мотив є цілком реальним, але його просторова глибина якоюсь мірою невизначена.

Канонічний позачасовий образ буття рідного народу вимагав відповідної формальної інтерпретації. Формально кожен твір перетворюється на просторово-космологічну модель, що втілює розуміння матеріального як концентрацію духовного. Віктор Москалюк створює, якщо так можна сказати, образну модель своєї душі, яка утверджує відвічний ідеал, що має значення норми. Композиція перетворена на знак. Тому ху-

дожник відмовляється від часово-просторової конкретизації. Час у картині — це якесь “завжди”, вічність, сповнена вищою, абсолютною реальністю, що протиставляється земному часу, в якому змінюються люди і події. Персонажі не діють, а швидше існують, їхні рухи сповільнені та зупинені навек. Тобто і в трактуванні руху домінують не візуальні вимоги, а смисловий підхід.

Віктор Москалюк — живописець, якого впевнено можемо назвати колористом. Його творчий доробок демонструє, що художник мислить кольором, співвідношеннями та відтінками, що підпорядковує собі всі інші живописні елементи, як образ чи форма. У його роботах зустрічаємо особливий колорит, композиції кольорів, що гармоніюють між собою, виражаючи художній зміст колористичного вирішення того чи іншого твору. В кожному окремому випадку це вирішення унікальне та неповторне. Цей момент доволі часто визначає особливості “тепло-холодних” співвідношень тонів у певній композиції. Віктор Москалюк виробив індивідуальний підхід до вирішення колористичних завдань, що й привело художника до використання своєї оригінальної палітри, яка допомагає перетворити зображальну поверхню в оптичне середовище простору. Живописне відчуття в його роботах виходить не з побудови та утримання предмета, а з іноді абсолютно незначних, на перший погляд, особливостей освітлення, випадкових тіней, бликів, плям і фактури.

У “Сільських мотивах” активізувалися формальні пошуки митця, кольорова будова живопису є виразною і декоративною. Віктор Москалюк мислить не змістовими категоріями, а категоріями форми. Свій живопис він будує на засадах народного мистецтва, трансформуючи його знакові, архетипні форми, у полотнах з’являється символічний підтекст. Митець відштовхується від початкової основи реалістичного мотиву та використовує його як привід для вирішення нових змістовних і монументально-декоративних завдань. Трактування образу людини є показовим для творчого методу малярської серії “Сільські мотиви”. Образи жінок-селянок відсторонюються від ситуації часу. У циклі “Сільські мотиви” виникає своєрід-

ний символ тиші та бездієвості, що набуває образного змісту, стає характерним прийомом у творчості В. Москалюка. У творчому методі цього циклу відбувається розмежування власне позачасового образу та його оточення-тла, водночас декоративного й конкретного.

“Селянський цикл” остаточно довів стильову еволюцію В. Москалюка в бік формально-декоративної манери, зумовив появу хронологічно наступних малярських серій, де майстер працює на зрізі абстрактних форм. Тенденція відходу від старих правил простежується на рівнях формального новаторства (декоративність, площинність, графічність, монументалізм) і символіки художньої мови.

Тематичний цикл “Сільські мотиви” найповніше розкриває образно-стилістичні особливості малярства В. Москалюка. Постійні пошуки у сфері колористичних нюансів приводить художника до сміливих експериментів, унаслідок яких твори В. Москалюка вирізняються глибоким індивідуальним колоритом, який привертає увагу глядача, затягує погляд у світ картини та створює відповідний настрій.

Варто зазначити, що зазвичай колір беззаперечно пов’язаний з враженням від зображуваного. Митець творить колорит багатством і своєрідним характером відтінків, введених у живописний простір його полотна, а також у певні фрагменти цього простору з переважаючим підбором тонів. Де-не-де він насичує окремими відтінками широкі живописні плями, а іноді насичує полотна фактурними переливами кольорових нюансів та різними якостями їх переходів одного в інший.

Характерною для художника є стриманість кольорової гами, а також завжди присутня увага до акценту. Переважає домінанта одного кольору, композиція вибудовується в процесі творення, але вона також до найдрібніших деталей продумана, хоча, на перший погляд, може скластися враження, що випадково “випірнула” з кольору. Композиція гармоніює із задумом і сюжетом. У картинах видно кожен фрагмент, який відіграє свою головну чи другорядну роль. Варто зауважити, що практично в усіх творах В. Москалюка картина побудована так, щоби всі складові елементи полотна підпорядковувалися

основному композиційному задуму. Таким чином, живописний центр збігається з психологічним.

Отже, можна стверджувати, що у творах середини 1980-х рр. художник звертався до певних аспектів свого мистецького методу здебільшого інтуїтивно, а в творах пізніших років відображена цільова праця в межах сформованої В. Москалюком системи засобів. Аналізуючи творчий доробок художника, можна зробити висновок про існування єдиної стилістичної манери впродовж цього часу. Тематичну скерованість малярської серії "Сільські мотиви" митця характеризує звернення до близької художникові сюжетики, де розкривається його бачення народного мистецтва. Комплексний аналіз живописних полотен серії "Сільські мотиви" виявив, що у роботах художника домінує філософський підтекст, який диктує колористичну побудову, специфіку трактування образів і особливості технічного виконання.

1. *Hoza O.* Віктор Москалюк — власна дорога в малярстві // *Зерна*. — 1994. — № 1. — С. 39-40. 2. *Яцив Р.* Мистець та його моделі історії // *Образотворче мистецтво*. — 1996. — № 2. — С. 51-52. 3. *Viktor Moskaliuk: Katalog*. — L'viv — Aachen, 2002. — 30 с. 4. *Різник Л.* Відслонена "готичність" // *Образотворче мистецтво*. — 2007. — № 2. — С. 86-87.

Annotation

Moskaliuk Marta. Vivdly stylistic features and problem of color in painting series of V. Moskaliuk "Countryside motives". The article analyzes the creation of the Victor Moskaliuk — the Lviv painter of the end of the XX th — to the beginning of the XXI th centuries. Artist's creation is characterized by a number of innovative ideas, which are reflected in the painting series "Countryside motives". Comprehensive analysis of V. Moskaliuk's paintings discovers the domination of philosophical subtext which dictates the coloring, compositional structure and the synthesis of images and techniques. In this series the symbology of paintings acquires the features of artistic method. The artist proceeds from the original basis of realistic motive and uses it for new semantic and monumental and decorative tasks.

Key words: innovation, coloring, composition structure, artistic method.

Аннотация

Москалюк Марта. Образно-стилистические особенности и проблема цвета в живописной серии В. Москалюка "Сельские мотивы". В статье проанализировано творчество львовского живописца Виктора Москалюка, для которого характерно новаторство идей, что, в частности, отображено в живописной серии "Сельские мотивы". Благодаря комплексному анализу живописных полотен В. Москалюка было выявлено, что в его работах доминирует философский подтекст, который диктует колористику, композиционное строение, обобщение образов и технические приемы. Кроме того, выявлено, что именно в этой серии символика живописи Виктора Москалюка приобретает черты художественного метода. Художник отталкивается от первоначальной основы реалистического мотива и использует его для формирования новых смысловых и монументально-декоративных задач.

Ключевые слова: новация, колористика, композиционное строение.

Сповідь. П. о. 100x100, 2004 р.

Весна. П. о. 120x100, 2003 р.

V. Москалюк